

VERONIKA MARTINKOVÁ

SEBE
VRAŽDA

Šestý případ Hany Vítkové a Davida Winklera

Nahlédněte do mysli vyšetřovatelů nejzávažnějších kriminálních zločinů.

Prolog

Se zaujetím, jaké v životě běžně neprojevoval, sledoval neživé tělo ležící před ním na zemi.

Ze střelné rány nad levým spánkem vytékala krev. Rozlévala se po dřevěné podlaze. Vpíjela se do ní. Jakmile ji už dřevo nezvládalo pohlcovat, začala vytvářet obrazec, který se s každou vteřinou měnil. Bylo zajímavé pozorovat ho a fantazírovat o tom, co zrovna představuje. Nejdřív vypadal jako muž s dýmku. Pak hlava psa z profilu se špičatým čenichem. Za chvíli zase jako dravá ryba. Připomnělo mu to testy, při kterých se pacientům ukazovaly obrázky s podobnými černými kaňkami a oni měli říct, co v nich evokují.

Jak by asi psychiatr diagnostikoval jeho, kdyby mu řekl, že v krvavé skvrně vidí lidskou bytost měnící se v psa a nakonec dravou rybu? Co to o něm vypovídalo? V duchu se usmál. Psychiatr by asi hlavně řešil mrtvolu v místnosti. A to, že jemu nevadila. Právě naopak. Se zájmem sledoval člověka, který ještě před několika vteřinami žil, dýchal, plánoval si budoucnost. Teď mlčel a nehýbal se. Cítil něco? To nevěděl. Ale docela ho to zajímalo. Přemítal, jaké by to bylo, kdyby se mohl na pár vteřin vžít – legrační výraz – do pocitů a smyslů mrtvého muže.

Přidřep si k tělu a pozoroval ho. Nic abnormálního nespatrił. Opatrně si lehl na zem tak, aby nepoškodil krvavý obrazec, který mu právě teď připomínal jeho matku. Z toho by měl každý psychiatr určitě radost.

Ležel na levém boku nehybně už několik minut, ale nic překvapivého nespatrił ani necítil. V místnosti bylo ticho. Když se dostatečně soustředil, slyšel svůj dech, ale to bylo tak všechno.

Vstal a ještě chvíli pozoroval tělo. Nic. Asi žádná duše neexistovala. V momentě, kdy člověk přestal dýchat, prostě zemřel. Osobnost byla jen shlukem

vzájemně propojených buněk, neuronů a tekutin. Jinak nic. Po smrti neexistoval další život. Duše nikam neodešla. Nepřevtětila se do ničeho jiného. Se smrtí přišlo temné prázdno trvající věčnost.

Z té myšlenky se mu udělalo nevolno. Začal se neovladatelně třást. Raději od těla poodešel. Dával při tom pozor, aby nešlápl *matce* do obličeje. Vyšel ven a pár minut tam zůstal stát. Jen vdechoval čerstvý vzduch a snažil se myslet na příjemné věci. Takže na Lenu.

Jakmile zase získal svůj typický klid, vrátil se do domu. Krvavá skvrna se začala srážet. Už mu nepřipomínala matku.

V domě se zdržel ještě pár minut. Úklidem. Se svou prací nakonec odcházel spokojený. Ničeho nelitoval.

11. října, David

Na úpatí schodiště jsem se automaticky zastavil. Přiměl mě k tomu déšť, který se v provazcích řinul ze střechy budovy krajského ředitelství. Sakra. Vážně *dokonalé* završení dnešního *dokonalého* dne.

Zase jsem se dal do kroku a za chvíli se už ocitl na dešti. K autu jsem ale neběžel. Vlastně mi cestou přes parkoviště došlo, že mi ani tolik nevadí déšť, jako spíš absence slunečních paprsků pravidelně přicházející s každým podzimem. A jako by nestačilo, že v tomhle období slunce neslouží zrovna dvanáctky, bylo navíc celý předchozí týden zataženo a přšelo.

Nastoupil jsem do auta vděčný alespoň za to, že už jsem v suchu. I za to, že dnešní pracovní kolotoč skončil. Ráno jsem si plánoval, že se celý den budu věnovat papírování. Nakonec jsem se k tomu vůbec nedostal. Místo toho jsem strávil hodinu na soudním – zbytečně. Tři hodiny jsem se snažil najít údajného svědka napadení – taky zbytečně. A celé jsem to završil tím, že jsem vyslychal sotva plnoletého zfetovaného – to jsem zjistil později – smrada, který na mě vytáhl nůž. Takže mě napadlo, že vlastně můžu být rád, že na mě před chvílí přšelo. Mohl jsem dopadnout hůř.

Taky mi došlo, že jsem nebyl jediný, kdo měl dneska blbý den. Erik totiž toho zfetovaného smrada přivedl na ředitelství. Posadil ho do výslechovky a mě tam zavolal. Zrovna jsem si uvařil kafe, se kterým jsem si sedl k počítači. Chystal jsem se zpracovat žádost na zastupitelství, když mi zavolal Erik, jestli bych mu mohl přijít pomoci s výsledkem.

Vešel jsem do místnosti a sedl si vedle kolegy proti vyslychanému. *Ten kluk není o moc starší než Tomáš*, bylo první, co mě napadlo, jakmile

jsem se na něj podíval. Vlasy na ježka. Hubený. Všiml jsem si tetování, které mu zdobilo levé zápěstí. Ale neviděl jsem ho celé, protože jeho majitel měl sepnuté ruce. Mohl to být drak, protože to, co jsem viděl, vypadalo jako šupiny. Nebo ještěrka, pomyslel jsem si vzápětí pobaveně.

Erik se ho mezitím, co jsem si ho prohlížel, pokoušel rozmluvit. Bezúspěšně. Kluk na něj jen tupě zíral.

Já jsem se nezapojoval. Myslel jsem na to, že kdyby ho kolega nechal převézt do cely předběžného zadržení a vyslechl ho až zítra, udělal by líp.

„Proč jste pana Starého napadl?“ zajímalo Erika.

Žádná odpověď.

„Máme to na kamerovém záznamu. Víme, že jste ho praštil pěstí do obličeje a pak do něj ještě kopal, když ležel na zemi,“ pokračoval.

Zase nic.

„Podle svědků jste se před útokem pohádali. Kvůli čemu?“

Smrad mlčel.

Myslel jsem na papírování, které na mě čeká. Podíval jsem se na hodinky. Bylo pár minut po druhé. To bych mohl stihnout zpracovat alespoň to, co hořelo nejvíc.

Kývl jsem na Erika, ať se mnou jde ven. Vstal. Měl to ke dveřím blíž, takže k nim vykročil jako první. Šel jsem hned za ním. Erik otevřel dveře a výslechovku okamžitě zaplnil hluk z chodby. Rozeznával jsem hlasy Daniela Pursy, Adriany a ještě nějakého chlápka, který nejspíš dost blbě slyšel, protože hulákal na celé kolo. Tón jeho hlasu zněl ale přátelsky. Ať s kolegy řešil cokoli, očividně se tím všichni tři dobře bavili.

Erik prošel dveřmi. Já jsem byl zrovna mezi nimi, když mi před očima vytanula vzpomínka z textilky. Zíral jsem do neproniknutelné

tmy. Nic jsem neviděl, přesto jsem věděl, že tam někdo je. Vzápětí jsem zaslechl rychlé kroky mířící mým směrem. Zahlédl jsem obrys tmavé postavy, která se kolem mě prosmýkla.

Ten zvuk kroků...

Otočil jsem se. Kroky nebyly jen vzpomínkou na textilku. Smrad vstal ze židle a šel proti mně. S nožem v ruce. Byl ode mě sotva dva metry.

Na nic jsem nečekal a vyšel mu naproti. Levou rukou jsem mu vyrazil nůž. Pravou jsem ho praštil. Bleskově jsem přešel za něj a dřív, než si stačil uvědomit, co se děje, jsem ho dostal na zem. Nacvičeným chvatem jsem mu ohnul ruku. Ležel na boku. Zařval jsem na něj, ať si lehne na břicho. Neposlechl. Takže vteřinu nato zaskučel bolestí, protože jsem mu tu ruku ohnul ještě o něco víc. Reakcí na tenhle pohyb bylo uposlechnutí mého předchozího rozkazu. Na Erika jsem zavolal, ať mi přinese pouta. Když se chvíli nic nedělo, otočil jsem hlavu. Pořád jsem klečel na smradovi, ale na vyjeveného kolegu stojícího mezi dveřmi jsem viděl i tak. „Ta pouta!“ zařval jsem na něj.

Konečně se vzpamatoval. Otočil se a zmizel mi ze zorného pole.

Smrad na zemi se mezitím trochu rozkoukal a začal sebou házet. Nadzvedl přitom hlavu ze země. Tak jsem mu ji tam zase vrátil.

Erik se během pár vteřin objevil v místnosti i s pouty. Smradovi je nasadil a pomohl mi ho postavit na nohy. Do té cely předběžného zadržení nakonec zamířil i bez toho, že bych to musel s Erikem sáhodlouze rozebírat.

„Můžeš mi vysvětlit, jak se sem dostal s nožem?“ vyjel jsem na kolegu, jakmile jsme ve výslechovce osaměli.

Erik klopil pohled k zemi. „Já nevím. Strašně se omlouvám. Prohledali jsme ho, když jsme ho s Jonášem sebrali. Nic u sebe neměl,“ pokoušel se mi namluvit.

Těžko to byl kouzelník, který si uměl z ničeho vyčarovat nůž. Tenhle postřeh jsem si nechal pro sebe. Že ho kluci blbě prohledali, ale pořád nevysvětlovalo, jak s nožem prošel přes detekční rám.

„A sem se dostal jak?“ zajímalo mě.

„Já jsem šel s ním. Měl jsem u sebe zbraň a nechtěl jsem, aby to řvalo, tak jsme prošli mimo rám,“ odpověděl tlumeně.

Měl jsem chuť ho praštit. Místo toho jsem ho jen mlčky obešel a třískl za sebou dveřmi.

U toho papírování jsem se nakonec docela uklidnil. Takže když za mnou pár hodin poté přišel Jonáš, reagoval jsem adekvátněji.

Zajímal se, jestli jsem o incidentu s nožem ve výslechovce už sepsal zprávu. „Erik říkal, že to klidně udělá, ale nechce, abys měl pocit, že chce svůj průser nějak tutlat,“ dodal.

„Jeho průser? Snad váš, ne? Prohledávali jste ho oba,“ připomněl jsem mu.

„Hm,“ byla jeho jediná reakce.

Došlo mi, že jakékoli kázání by nemělo smysl. Erik se určitě cítil dost mizerně i bez toho a Jonáš byl flegma, kterému by to bylo stejně jedno.

„Nesepsal jsem to. Ani se k tomu nechystám. Ale mám to u vás. U obou.“

„Jasně. Dík,“ pronesl na odchodu.

Původně jsem to sepsat chtěl. Jenomže pak jsem si uvědomil, že jediný, komu to zkomplikuje život, budou kolegové. A já. Kluka nikdo neodsoudí za to, že na mě šel s nožem. Nevyhrožoval mi, vlastně se ani nesnažil útočit. Že jsem mu v očích viděl, že by to udělal, kdyby dostal prostor, státního zástupce zajímat nebude. Takže problém by měli jen kolegové. A já, protože bych to musel sepsat, řešit s Honzou, se zastupitelstvím. Strávit tím spoustu času, který jsem neměl. Navíc jsem pochyboval, že kdybych to oznámil, mělo by to na kolegy v konečném důsledku nějaký pozitivní vliv. Byl jsem si jistý, že i když to nebudu rozmazávat, Erik si

určitě až do důchodu nedovolí s někým zvenku projít mimo detekční rám. Jonáš takhle lehkovážný nejspíš nebyl, a pokud ano, ani oficiální napomenutí by to nezměnilo. Takže raději než řešit to s vedením jsem se rozhodl nechat si to pro sebe. Navíc neuškodí, když mi ti dva budou zavázáni. Jo, tohle jsem teď docela potřeboval.

Ani před svým odchodem od kriminálky před dvěma lety jsem nemohl tvrdit, že mám se všemi kolegy na pracovišti přátelské vztahy. Ale po tom, co jsem se před rokem vrátil, se to ještě zhoršilo. Nechtěli mě tady. Většina z nich si svůj názor nechávala pro sebe. Ti odvážnější, jako Daniel Pursa nebo Luboš Chmelík, mi řekli do očí, že vědí, že jsem si zařídil Fléglův únos – a možná i jeho vraždu – a neskončil za to v base. Že podle nich není morálně v pořádku, aby někdo jako já řešil trestnou činnost jiných lidí. Možná měli pravdu. Ale během půl roku, co jsem seděl doma, a pak půl roku, kdy jsem dělal na protidrogovém, jsem si uvědomil, že na morálku kašlu. Takže jakmile na pozici šéfa krajského ředitelství rezignoval Eršil, neváhal jsem moc dlouho a domluvil se, že se vrátím zpátky. A to rovnou s novým ředitelem, brigádním generálem Nagyem, který – na rozdíl od mých kolegů – s mou možnou účastí na případné trestné činnosti problém neměl.

Jediný, o kom jsem mohl tvrdit, že je s mým návratem v pohodě, byl Pavel Kostek. Dokonce to zařídil tak, že v našem malém kanclu jsme zase seděli jen my dva. Takže z něj vypoklonkoval Erika.

Byl jsem sotva dva kilometry od domova, když mě z rozebírání přátelských vztahů na ředitelství vyrušil mobil. Volali z operačního. Můj debilní den ještě neskončil.

Trvalo mi skoro hodinu, než jsem dorazil k rodinnému domku na adrese, kterou mi nahlásili. V jindy klidné vesnici bylo teď docela rušno. Stálo tam několik označených policejních vozidel, taky auto výjezdovky a koronera.

Místnímu policistovi, hlídajícímu vstup do domu, jsem ukázal průkaz a představil se mu.

Trochu neochotně ustoupil ode dveří, abych mohl vejít dovnitř. „Asi byste si měl vzít návleky,“ poučil mě ještě.

Znovu jsem se na něj podíval. Bylo mu sotva pětadvacet. Z jeho výrazu jsem nedokázal poznat, jestli to byla dobře míněná rada, nebo uštěpačná poznámka. Rozhodl jsem se to přejít a nekomentovat, že u kriminálky dělám víc než deset let. Takže někdo, kdo sotva oblíkl uniformu, mi nemusí vykládat, jak se mám na místě činu chovat.

S návleky a gumovými rukavicemi – snad byl mladík spokojený – jsem vešel do domu. Úzkou chodbou jsem prošel kolem dvojích zavřených dveří až do kuchyně. A přes ni do obýváku za kolegy. Celou dobu, co jsem krácel domem, jsem cítil pach spáleného masa. Čím víc jsem se blížil k obýváku, tím byl intenzivnější. Že by někdo spálil večeři?

Pozdravil jsem se s kolegy a pohled mi okamžitě padl na mrtvé tělo na zemi u krbu. Muž. Ležel na zádech. Vedle něj jsem spatřil čezetu sedmdesát pětku. Kousek od ní byla nábojnice. Kolem mužovy hlavy se rozlévala kaluž krve, která vytekla z rány u pravého spánku. Pravou ruku měl vedle krbu, ale podle toho, jak vypadala, byla ještě před chvílí uvnitř. V popelu, který před pár hodinami určitě žhnul. Takže ten puch nevydávala zmršená večeře, došlo mi.

„Vy jste ji vytáhli?“ Při otázce na kolegy jsem kývl na ruku.

„Jo,“ slova se ujal technik Kamil Blažek. „Mám to nafocené.“ Lehce nadzvedl foťák, který měl v ruce. „Taky jste dostali chuť na grilované kuře?“ zeptal se zcela vážně.

„Ne. Někteří z nás jsou normální a spíš se jim dělá špatně,“ reagoval vyšetřovatel z výjezdovky Adam.

Kamila se tím ale nedotkl. Promluvil ke mně: „Být to na mně, já bych tě nevolal. Podle mě je to jasná sebevražda. Stál u krbu. Vpálil

si kulku do hlavy. Spadl. Zbraň mu vypadla z ruky a dopadla vedle něj. Ruka bohužel skončila v krbu. Je to reálné. Pokud stál tady.“ Postavil se vedle těla, ukazováček si namířil na spánek. „Bum, a padá přesně sem,“ ukázal na tělo. „Zbraň dopadá kousek od těla, protože se odrazila od krbu. A ručička hezky zapadne dovnitř,“ zakončil své divadelní představení.

Adam stál vedle něj a mračil se. „Trochu divná náhoda, že ručička, na které by měly být povýstřelové zplodiny, zapadla tak hezky do krbu, ne?“ zeptal se skepticky.

Kruci. Mohl jsem si přát lepší završení dnešního dne než nejasnou sebevraždou a dohadujícími se chlapy z výjezdovky?

„Život je jen náhoda,“ zanotoval Kamil.

Tohle mi ještě chybělo. „Kdo ho našel?“ přerušil jsem ho.

Odpověděl mi Adam: „Místní kluci. Volala jim sestra toho muže. Jmenuje se Bedřich Bláha, mimochodem. Šedesát sedm let. Tohle je jeho dům. Ta sestra bydlí v Praze. S bratrem si každý večer volali. Když jí včera nezvedl telefon, zavolala dneska ráno na místní služebnu.“ Vy-táhl blok, ve kterém měl poznámky. „Dva kluci, kteří zrovna sloužili, sem přijeli v jedenáct dopoledne. Zvonili, klepali, nikdo jim neotevřel. Znovu se sem vrátili něco po čtvrté. To už prošli okolím domu, podívali se do oken a uviděli ho, tak vešli dovnitř,“ zakončil.

„Ale, Áďo, nemůžeš vyšetřovatele z kriminálky informovat tak polovičatě,“ napomenul ho Kamil. Znělo to však přátelsky. „Oni sem ti místní policisté nevešli jen tak. Museli vykopnout dveře, protože bylo zamčeno. Klíč visel na chodbě na háčku. Další bod hovořící pro jasnou sebevraždu. Jak jsem říkal hned na začátku,“ rýpnul si zase technik.

Adam jen pokrčil rameny.

Přemýšlel jsem, proč mě tady chtěl. Neznal jsem ho dobře. U výjezdovky nedělal dýl než dva roky. Nechal se sem přeložit odněkud

z Čech. To bylo tak všechno, co jsem o něm věděl. Z těch několika málo setkání, která jsme absolvovali, na mě dělal dojem zodpovědného, možná trochu moc horlivého vyšetřovatele. Takže tím se asi vysvětlovalo, proč trval na tom, aby si to převzal někdo od nás.

„Co říkal doktor?“ zajímalo mě.

„Že –“ začal Adam.

Ale Kamil ho přerušil. Zvázněl. „To je fakt síla. To si poslechni. Tohle je na tom všem totiž úplně nejzajímavější,“ udělal významnou pauzu.

„Doktor říkal, že je ten chlap mrtvý.“ Už se neudržel a vyprskl smíchy.

„Ty něco bereš? Protože jestli jo, dal bych si taky. Dneska bych to dost potřeboval.“ To jsem už jen suše konstatoval.

Kamil se pořád smál. Vždycky byl samá srandička, ale dneska byl buď obzvláště ve formě, nebo já – po incidentu s nožem – naprosto v háji.

Adam jen rezignovaně zakroutil hlavou. „Doktor říkal, že zemřel včera mezi šestou a devátou večer. Jako velmi pravděpodobnou příčinu smrti stanovil střelné zranění hlavy. Nic podezřelého nezjistil. Víc nám ale samozřejmě řeknou po pitvě.“

Rozhodl jsem se, že budu raději komunikovat s ním, a ke Kamilovi jsem se otočil zády. „Podívám se na to. Pošli mi, co k tomu máš. Jdu vyslechnout ty, co ho našli.“

Zdálo se, že se mu ulevilo. Jenom jsem nevěděl, jestli proto, že případ, o kterém byl přesvědčený, že není sebevražda, bude někdo vyšetřovat, nebo jen proto, že už to nebude muset řešit on.

Vyšel jsem před dům a zhluboka se nadechl. Pach spáleného masa byl vážně nepříjemný. Mně – na rozdíl od Kamila – rozhodně grilované kuře nepřipomínal.

Pohledem jsem pátral po místních uniformovaných policistech. Venku už sice vládla tma, ale okolí domu bylo osvětleno pouličními

lampami, jejichž oranžové světlo dopadalo až na zahradu. Otočil jsem se a zahleděl se na malý jednopatrový dům, v jehož obývací místnosti byl krb s ohořelou lidskou rukou. Zase se mi vybavil pach spáleniny. Zhluboka jsem se nadechl čerstvého vzduchu, abych ten nepříjemný odér překryl.

Za rohem domu jsem si všiml cigaretového kouře stoupajícího k nebi. Vydal jsem se tím směrem. Předpokládal jsem, že tam najdu policisty. Protože pokud svou práci úplně neflákali, měli by hlídat a k domu nikoho cizího nepustit.

Blížil jsem se k nim a zaslechl tlumený hovor.

„Ty ho znáš?“ zajímal se mužský hlas.

„Ne, ale umím číst, vole,“ odpověděl mu podrážděně ten, který mě upozornil na návleky.

Zastavil jsem se. Myslel jsem, že mluví o majiteli domu. Mezi sebou budou nejspíš sdílnější, než když se jich začnu vyptávat já, napadlo mě. A tak jsem zůstal potichu stát.

„Jak to souvisí s těmi návleky?“ zeptal se nechápavě ten první.

„Ty jsi fakt blbec. Nesouvisí. Tady jde o to, že vyšetřovateli z kriminálky musím já připomínat, aby si vzal návleky. Chápeš to? Před rokem jsem si posílal žádost na kriminálku. Nevzali mě. Ale málem usvědčený vrah, který ani neví, jak se chovat na místě činu, je zase zpátky.“

„Usvědčený vrah?“ nechápal jeho společník.

„Jo, vždyť ti to říkám. Je to Winkler. Před dvěma lety o něm všude psali. Obvinili ho ze tří vražd a znásilnění. Dokonce chvíli seděl. Vyhodili ho. Ale nakonec mu nic nedokázali, tak ho pustili a ke kriminálce ho vzali zpátky.“

„Tak jestli mu nic nedokázali, asi nic neudělal.“

„Hovno, prosím tě. Nevíš, jak to chodí? Zastrásování svědků, uplácení soudců. Jeho otec je Štefan Winkler. Ten zazobaný podnikatel.“

Prostě z toho synáčka vysekal a ten tady teď bude machrovat. Kapitán z kriminálky,“ pronesl posměšně.

Slyšel jsem dost. Tohle se majitele domu netýkalo. A vysvětlovat těm dvěma, že jsem neudělal nic z toho, z čeho jsem byl obviněný, nemělo smysl. Vlastně jsem na to ani neměl chuť, došlo mi. Místo toho jsem se vrátil do domu a celý ho prošel.

Kromě kuchyně a obýváku, ve kterých jsem už byl, jsem viděl ještě dva pokoje. Prvním byla ložnice, kterou podle množství prachu už nikdo nějakou dobu neobýval. Druhá místnost byla malá. Se šicím strojem na jedné straně a skříní na druhé. Ve skříní ležely úhledně naskládané různé látky. Prachu na šicím stroji bylo zhruba stejně jako v ložnici. Tipoval jsem, že se jednalo o místnost ženy majitele domu. Jenomže v ní už nějakou dobu nebyla. Takže manžela buď opustila, nebo – což bylo vzhledem k jeho věku pravděpodobnější – zemřela. Samotný chlap ložnici ani šicí dílnu nepotřeboval, takže do těch místností prostě přestal chodit a spal v obýváku.

Mohl na něj s podzimním nevlídným počasím dopadnout splín ze samoty a on se skutečně zastřelil? Podle toho, co říkal technik Kamil – hlavně vzhledem k zamčeným vstupním dveřím – to bylo dost dobře možné. Ale stejně jako Adamovi se ani mně nelíbilo, že ruka, na které se měly najít povýstřelové zplodiny, skončila ohořelá v krbu.

Znovu jsem vyšel ven. Na dva uniformované mladíky jsem tentokrát narazil v podstatě hned u vchodu.

„Vy jste ho našli?“ zajímalo mě.

„Jo,“ odpověděl stručně ten, který uměl číst a nevzali ho ke kriminálce.

„Já jsem se vám snad představil,“ reagoval jsem na jeho úsečný tón.

„Jo, kapitáne Winklere?“ zeptal se nechápavě.

Za mými zády se objevil Kamil, který zase vyprskl smíchy. „Ty vole, to se povedlo. To musím říct Martinovi,“ poznamenal spíš pro sebe. Mladíka

v uniformě přátelsky poplácal po rameni. „On tím spíš myslel, že by ses mu měl taky představit,“ poradil mu. Prošel kolem nás a zamířil k autu, do kterého si začal skládat své vybavení.

Přátelskou radu – podle jeho výrazu – vzal ten kluk spíš jako urážku. „Praporčíci Vitásek a Karlík,“ procedil. Při vyslovení druhého jména kývl na kolegu.

„V kolik jste ho našli?“ pokračoval jsem s dotazy.

Vitásek mi začal vykládat to, co jsem v podstatě už věděl od Adama. O hovoru sestry oběti na místní služebnu, dvou kontrolách domu a nálezů těla.

„Takže dveře byly zamčené, když jste se dostali do domu. A klíč visel uvnitř?“ ujišťoval jsem se.

„Sem to už říkal,“ oznámil mi otráveně.

„I kdybych se zeptal ještě pětkrát, tak mi pětkrát odpovíš, protože jsem služebně starší, mám vyšší hodnost a dělám u kriminálky. Jasně?“ vyjel jsem na něj. Ani jsem mu nedal prostor odpovědět. „Mohlo být někde v domě otevřené okno?“

Odpověděl mi Karlík: „Ne, kapitáne Winklere. Procházeli jsme kolem domu a zjišťovali, jestli je někdo uvnitř. Zkontrolovali jsme všechna okna. Byla zavřená zevnitř, kapitáne Winklere.“

Pohled mi automaticky padl na nová plastová okna. Kdyby se jimi pachatel dostal ven, nezvládl by je za sebou zavřít. „Jeho sestra ví, že jste ho našli?“ pokračoval jsem dalším dotazem.

„Ano, kapitáne Winklere. Já jsem jí to volal.“

Karlík mi byl rozhodně sympatičtější než jeho kolega, ale s kapitánem mě už začínal rozčilovat.

„Co víte o oběti?“ Otázku jsem sice položil oběma, ale díval se na Karlíka. Neušel mi tak jeho překvapený výraz.

„Oběti? Vy si myslíte, že to byla vražda?“ zeptal se.

Do háje. Nemyslel jsem si to. Jenomže jsem před nimi nemohl přiznat, že jsem zapomněl, jak se chlap uvnitř jmenuje. „Ke každé sebevraždě je nutné přistupovat jako k podezřelému úmrtí, dokud se neprokáže opak,“ poučil jsem ho místo toho.

Chápavě přikývl. „Bedřich Bláha se tady ve vesnici narodil a celý život žil v tomhle domě. Pracoval v místní fabrice, ale už pár let je v důchodu. Tedy byl,“ opravil se. Vytáhl si poznámkový blok a začel se. „Před půl rokem mu zemřela žena. Od té doby tady bydlel sám. Má dceru, ale ta žije už přes deset let v Austrálii. Nejezdí sem. Nebyla ani na pohřbu své matky. To mi říkala moje máma.“ Lehce zrudl, jakmile to dořekl. „Pan Bláha nemá žádné jiné příbuzné. Tedy kromě té sestry Vladimíry Ševčíkové, která nám volala.“

Vzal jsem si od něj kontakt na sestru Bedřicha Bláhy. Byl jsem mu vděčný, že mi jeho jméno prozradil. *Měl by ses začít soustředit, Winklere. Zapomenout, jak se jmenuje ten, kvůli kterému tě volali, není zrovna dobrá vizitka kapitána z kriminálky*, napomenul jsem se v duchu.

Vracel jsem se do domu a napadlo mě, že má své výhody bydlet celý život na vesnici. Kdybychom informace chtěli o někom, kdo se čerstvě přistěhoval do panelákového bytu ve městě, jejich sháněním bychom strávili podstatně víc času. Takhle stačilo, aby se praporčík Karlík zeptal maminky.

Zavolal jsem na číslo, které mi praporčík předal. Vladimíra Ševčíková mi to vzala v podstatě okamžitě. Hovor netrval dýl než pět minut. Dozvěděl jsem se, že bratra viděla naposledy před půl rokem na pohřbu jeho manželky. Taky se zmínila, že mu před čtrnácti dny lékaři diagnostikovali rakovinu. Což jen potvrdilo Kamilovu verzi o sebevraždě. Začínal jsem litovat, že si se sestrou Bedřicha Bláhy nepromluvil Adam ještě předtím, než se mě k případu rozhodl zavolat. Hovor s Vladimírou Ševčíkovou jsem ukončil poté, co mi řekla, že se

za mnou zítra zastaví na ředitelství. V podstatě na tom trvala ona. Já jsem byl přesvědčený, že už jsem všechno podstatné zjistil. Odjížděl jsem domů s tím, že pokud se v pitevní zprávě neobjeví nic převratného, do postele se dostanu pozdě jen kvůli sebevraždě.

11. října

V okolí domu Bedřicha Bláhy se nemohl zdržovat moc dlouho. Věděl to, ale stejně si nedokázal pomoci. Už podruhé projížděl kolem. Vždycky zpomalil a pozoroval ruch, který smrt staříka způsobila. Nakonec předepsanou rychlostí zajel na konec vesnice, zaparkoval a vystoupil z vozu. Rychlou chůzí se vracel k domu. Jakmile procházel kolem Bláhovy zahrady, zpomalil. Prohlížel si policisty v uniformách postávající u branky. Pak se zahleděl na dům. Za záclonami rozeznával pohyb několika osob.

Zastavil se pár set metrů za domem, otočil se a vracel se zpátky. Potěšilo ho, že uniformovaní policisté už u branky nestáli. Teď je neviděl. Což bylo dobře. Když neviděl on je, nejspíš neviděli ani oni jeho. Vážně nestál o to, aby si ho někdo všiml. Sice se už setmělo a pravděpodobnost, že by mu někdo viděl do obličeje, byla mizivá, ale stejně ho to uklidnilo.

K domu právě přijelo černé Volvo XC60. Tím typem auta si byl docela jistý. Sice nebyl velký motoristický fanoušek, ale Volvo XC90 si nedávno koupil šéf jeho přítelkyně Lucie inženýr Pivoňka. Kdykoli byl vyzvednout Lucii v práci, chlubil se Pivoňka svým novým autem. Taky dost často mluvil o tom, že si původně chtěl koupit jeho menší verzi, tedy Volvo XC60, ale byl prý velký chlap, který potřebuje velké auto. Vždycky tu větu doprovodil halasným smíchem.

Řidič černého volva mezitím vystoupil. Zaparkoval pod pouličním osvětlením, takže mu bylo vidět do obličeje. V okamžiku, kdy ten obličej spatřil, se zarazil. Toho muže znal. Odkud? Znal i on jeho? Uvědomil si, že se automaticky zastavil a zůstal na řidiče volva zírat. Sklopil hlavu

a dal se rychle do kroku. Po pár ušlých metrech mu to ale nedalo a musel se otočit. Muž z volva právě procházel brankou na zahradu.

Zahleděl se na auto. Ano, nepletl se. Bylo to Volvo XC60. Jenomže on vůbec neměl radost z toho, že auto poznal. Teď se spíš zaobíral otázkou, odkud zná jeho řidiče. Nedokázal si vybavit jeho jméno. Určitě ho neznal dobře. Nejspíš ho jen párkrát potkal. V práci? Mohl to být nějaký příbuzný Bedřicha Bláhy? To asi ne. On přece příbuzné neměl. Jen sestru v Praze. Tak kde kruci toho chlapa viděl? Nic ho nenapadlo ani cestou k jeho autu. Domů se vracel s paranoidní myšlenkou, že jestli nezjistí, kdo to je, určitě to pro něj bude mít fatální následky.

I doma se snažil uvědomit si, odkud mu byl muž tak povědomý. Nebylo na něm nic zajímavého. Vysoký, normální postava. Krátké vlasy. Nevypadal ani na čtyřicet, takže to klidně mohl být syn Bedřicha Bláhy. I když o synovi Bláhová nikdy nemluvila, nemuselo to znamenat, že žádného neměli. Mohli se před lety pohádat a nekomunikovat spolu. A syn se teď přijel podívat na dům, který po rodičích zdědí. Blbost, kruci. Jak by mu mohl být povědomý, pokud by to byl syn, kterého Bláhovi pár let neviděli?

Celou noc se snažil přijít na to, odkud mohl muže znát. Ráno vstával s vědomím, že nejenže se vůbec nevyspal, ale taky na nic nepřišel.

12. října, David

Vladimíra Ševčíková za mnou na ředitelství dorazila ve tři čtvrtě na devět. O čtvrt hodiny dřív, než na čem jsme se dohodli předešlý den. Mohl jsem ji těch patnáct minut nechat čekat ve výslechovce, ale tušil jsem, že dneska bude mít napilno se zařizováním věcí okolo bratrova úmrtí. Za těchto okolností mi přišlo malicherné bazírovat na dohodnutém čase.

Ve výslechovce jsem si uvědomil, že jsem své zrovna uvařené kafe nechal stydnout na stole v kanclu. Nevrátil jsem se pro něj. Nejspíš z úcty k sestře chlapa s ohořelou rukou. Vypadala, že by náš rozhovor chtěla mít už za sebou. Chápal jsem to a pomyslel si, že já si nové kafe uvařím, jakmile odejde. Ona nového bratra nedostane. Vzpomněl jsem si na Marka. Tohle bylo už podruhé. Včera kvůli zmínce o tom, že Bedřichu Bláhovi lékaři diagnostikovali rakovinu, a dneska kvůli jeho sestře. Myšlenky na bráchu dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin, to bylo častější než za poslední dva roky.

Vladimíra Ševčíková byla drobná, udržovaná šedesátnice s nakrátko ostříhanými blond vlasy. Hned na úvod se omlouvala, že přišla dřív. Začala mi vysvětlovat, že během dne bude muset obstarat několik pochůzek. A bohužel nemá auto, tak chtěla využít každou volnou chvíli.

V podstatě jsem ji přerušil ujištěním, že se nic nestalo.

Nakonec jsem její dřívější příchod ocenil, protože se zdržela skoro dvě hodiny. Kdyby to ještě o pár minut protáhla, musel bych ji poslat pryč, protože jsem na dvanáctou měl být u pitvy jejího bratra. O důvod svého odchodu bych se s ní nepodělil, ale i tak jsem byl rád, že

se nakonec rozhodla odejít sama – nebo spíš že se vypovídala – a já jsem ji nemusel vyhazovat.

Její dvouhodinové vyprávění mi ale moc užitečné nebylo. Vydržel jsem se soustředit první půlhodinu, pak jsem jen občas něco souhlasného zamumlal a myslel na to, že za tohle mi Adam z výjezdovky dluží minimálně oběd.

Věděl jsem, že v případě spáchání trestného činu je důležité zjistit o oběti maximum informací. I ty, které se na začátku vyšetřování jevily jako nedůležité, se mohly nakonec ukázat jako klíčové. Jenomže čím dýl mluvila Vladimíra Ševčíková o svém bratrovi – většina těch historek byla navíc vzpomínkami na dětství – tím víc jsem byl přesvědčený, že se Bedřich Bláha zastřelil.

Jeho žena zemřela letos v dubnu na rakovinu. Onemocnění jí diagnostikovali poprvé před sedmi lety. Po chemoterapii a ozařování se z toho dostala. Loni v listopadu se jí rakovina vrátila. V agresivnější formě. Půlrok, který s nemocí bojovala, byl pro ni i jejího manžela prý velmi náročný. Vladimíra Ševčíková dokonce za bratrem a jeho ženou na měsíc přijela, aby jim pomohla. Zpátky do Prahy se vrátila po pohřbu švagrové.

„Praporčík Karlík se zmínil, že manželé Bláhovi mají v Austrálii dceru,“ začal jsem. Ani jsem nemusel pokračovat, protože pochopila, kam tím mířím.

„Ano, Kateřinu. Ta holka byla vždycky hodně do větru. Chvilku žila v Americe, pak se odstěhovala do Austrálie. Vdala se tam a má dítě. Podle Bedřicha si vzala nějakého bohatého podnikatele. Každopádně v Česku se už víc než deset let neukázala. Nepřijela ani pomoci vlastní mámě, když ji potřebovala. Na pohřeb se taky neobtěžovala. Asi si myslela, že stačí jen zaplatit drahou kyticí.“ V očích se jí objevily slzy, které si okamžitě hřbetem ruky setřela. „Omlouvám se, to sem nepatří.“

Patřilo. Předpokládal jsem, že dcera zdědí po rodičích dům. Pokud ale finančně nestrádala, těžko jsem se mohl domnívat, že by tohle mohl být motiv případné vraždy Bedřicha Bláhy.

Když mi navíc Vladimíra řekla, že se jí před dvěma týdny bratr svěřil s tím, že mu lékaři diagnostikovali rakovinu jícnu, byl jsem si skoro jistý, že se jednalo o sebevraždu.

Zatím jsem žádný motiv k vraždě nezjistil. Podle jeho sestry neměl s nikým spory a byl nekonfliktní.

Půl roku sledoval, jak jeho manželce bere rakovina poslední zbytky sil. A několik měsíců poté, co ji pohřbil, nad ním lékaři vyřkli stejný ortel. V podstatě nikoho neměl. Žil sám. Nechtěl se trápit jako jeho žena. Nebo možná jen nechtěl být na obtíž sestře.

„Vy si myslíte, že se Bedřich zabil, vidíte?“ vyrušila mě z přemýšlení Vladimíra Ševčíková.

„Vyšetřování je teprve na začátku,“ začal jsem opakovat naučenou frázi. Ale pak jsem se zarazil. Příčilo se mi chlácholit ji prázdnými výrazy. V jejím projevu bylo něco upřímného a já jsem to nechtěl pošpinit lží. „Paní Ševčíková, chápu, že přijmout fakt, že se blízký člověk rozhodl dobrovolně ukončit život, je těžké, ale to se občas stává.“ Pro sebe jsem si nechal, že čistě statisticky je pravděpodobnější, že si člověk sáhne na život sám, než že to udělá někdo jiný, nebo že zemře třeba při dopravní nehodě.

„Já Bedřicha znám. On by to neudělal,“ reagovala.

„Někdy se člověk dostane do životní situace, ze které nevidí jiné východisko.“ Třeba když je v háji z toho, že by mohl skončit ve vězení za tři vraždy. Jo, a navrch ještě za znásilnění. Jak jsem mohl zapomenout na Sandru.

„Bedřich by to nikdy neudělal. Kdyby se to stalo na jaře nebo v létě, tak možná, ale teď ne,“ pokračovala stejně jistě.

Že by si nějaké ty statistiky o sebevraždách taky přečetla? Protože i přes obecné přesvědčení, že lidé páchají sebevraždy nejvíc na podzim a před Vánoci, to tak není. V tomhle období počet sebevražd naopak klesá. Nejčastěji si lidé sahají na život na jaře. Kdybych to tenkrát dotáhl do konce já, taky bych se vlastně zapsal do jarní statistiky, napadlo mě nepatříčně. Najednou mi došlo, co je se mnou špatně. A proč už nemám při vyšetřování stejné výsledky jako dřív. Nedařilo se mi oddělit osobní život od pracovního. Ale nešlo o to, že bych do pracovních věcí tahal rodinu. Já jsem se nezvládal odpoutat od toho, co se mi stalo. Pořád jsem se k tomu vracel. Nesoustředil jsem se kvůli tomu stoprocentně na práci. Každý problém, který jsem řešil v práci – pobodání, falešné obvinění, sebevražda – mi připomněl to, čím jsem si prošel i já sám.

Uvědomil jsem si, že mě Vladimíra Ševčíková mlčky pozoruje. O čem kruci mluvila naposledy? O dceři Bedřicha Bláhy. Ne. *Sakra, Winklere, soustřed' se!* O tom, že by teď její bratr sebevraždu nespáchal. „Proč si myslíte, že by sebevraždu spáchal spíš na jaře nebo v létě?“ zajímalo mě.

„Kvůli včelám,“ odpověděla.

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale mlčela. „Promiňte, to nechápu,“ reagoval jsem, jakmile mi došlo, že už nic dalšího neřekne.

„Jak jsem vám říkala, náš otec měl včelstvo, které po něm převzal bratr.“

To byla asi jedna z těch historek z jejich dětství, kterou jsem nevnímal.

Pokračovala: „Nejspíš je to těžko pochopitelné pro někoho, jako jste vy.“ Lehce při tom zčervenala a sklopila pohled na stůl. „Ale pro Bedřicha byly včely vším. Možná si tím vynahrazoval chybějící vztah s dcerou, nevím. Každopádně je bral jako své děti. Nikdy by je neopustil. Máte děti?“ Při vyslovení otázky se na mě podívala.

Tyhle dotazy jsem nesnášel. Jak moje práce policejního vyšetřovatele souvisela s tím, jestli mám děti? Byl jsem snad empatictější, pokud ano? „Dvě,“ odpověděl jsem stručně.

„Tak určitě chápete ten závazek, který rodič vůči svým dětem má,“ reagovala prosebně.

To byste se, milá paní, divila, kdybyste věděla, že jsem si před nějakou dobou chtěl prostřelit hlavu. I když – to jsem vlastně měl dítě jen jedno. Že je druhé na cestě, jsem ještě netušil. Takže ze mě neempatický ignorant přestal být v momentě, kdy se narodila Aňa? Vybavil jsem si, s jakým nadšením mě dcera vítala, když jsem přišel z práce. Pokud ovšem – jako včera – už nespala. Jak mě její ruce pevně objaly kolem krku. Pravda asi byla, že ocitnout se znovu před soudem, nejspíš bych se rozhodl jinak. Tenkrát jsem ale měl pocit, že nikoho nemám. Hana se mi vyhýbala. Byl jsem přesvědčený, že Tomášovi bude líp beze mě. A myslel jsem si, že skončit to všechno vyřeší.

Do prdele, Winklere, přestaň to dělat!

Pár vteřin jsem se snažil přijít na spojitost mezi včelami a sebevraždou na jaře. O včelaření jsem vůbec nic nevěděl, takže jsem se pořád nechytal. V zimě se o ně snad musel starat a na jaře by je nechal, ať se o sebe postarají samy? „Proč si myslíte, že by se teď nezastřelil?“ zeptal jsem se raději.

„Řekl mi, že pokud nezabere chemoterapie, přenechá své včelstvo na jaře Tondovi, to byl jeho dlouholetý kamarád. Protože včely není možné přesunovat na podzim a v zimě. Zemřely by. Takže se Bedřich rozhodl, že když se jeho zdravotní stav zhorší, přenechá na jaře včelstvo kamarádovi. Pochopila bych, kdyby se o ně postaral a pak se třeba zastřelil, ale takhle to nedává smysl,“ pokoušela se mě přesvědčit.

Pozoruhodný argument, ale podle mě trochu drhnul. Před měsícem jsem mluvil s jedním kolegou o sebevraždě chlápka, který měl doma

tři děti ve věku od dvou do deseti let. On nasekal nějaké dluhy, nevěděl, jak z toho ven, tak skočil z osmého patra. Nebyl jsem ochotný uvěřit tomu, že by někdo nespáchal sebevraždu kvůli včelám. Ale slíbil jsem si, že zjistím, v jakém stádiu byla rakovina Bedřicha Bláhy. Protože jestli si dělal plány, že za půl roku kamarádovi předá včelstvo, asi to nebylo tak vážné. Za předpokladu, že nechtěl jen uklidnit sestru.

Vladimíra Ševčíková mi ještě předtím, než jsem ji v půl jedenácté vyprovodil z ředitelství, stihla sdělit, že její bratr byl pravák.

Uvařil jsem si nové kafe, které jsem do pěti minut vypil, a vyrazil na soudní. Tam mi Andrea a její kolega Matyášek v podstatě potvrdili, co jsem už věděl. Bedřich Bláha měl rakovinu jícnu. Podle doktora Matyáška se jednalo o počáteční stádium, ale pokud jsem chtěl bližší informace, doporučil mi, abych si zašel za jeho onkologem. To jsem měl v plánu. Jen jsem doufal, že to nebude Marek.

Na pravé ruce Bedřicha Bláhy se nenašly povýstřelové zplodiny, ale podle soudního lékaře to nebylo podezřelé vzhledem k ohořelému stavu ruky. Zato se jejich stopy našly na jeho předloktí. Což už hovořilo pro sebevraždu. Bláhu zabila jediná střela do pravého spánku. Ta zasáhla nejprve spánek, pak prošla mozkem a pod šestistupňovým úhlem opustila lebku z levé strany. Vstřel i úhel střelného kanálu odpovídaly sebevraždě. Projektil našli technici ve stěně naproti krbu. To docela přesně odpovídalo představení, které mi na místě činu předvedl technik Kamil.

Doktor Matyášek mi řekl, že střelné zranění bylo způsobeno z bezprostřední blízkosti. Ústí zbraně bylo – podle toho, že zplodiny hoření střelného prachu byly vmeteny do střelného kanálu – přiloženo přímo k pravé části spánku. Okraje vstřelu byly začernalé. Vše podle něj hovořilo pro sebevraždu.

Na výsledky toxikologie jsem si musel počkat.

Andrea mi potvrdila čas smrti, který stanovil lékař na místě, takže Bedřich Bláha zemřel desátého října mezi šestou a devátou večer. Vladimíra Ševčíková vypověděla, že si volali každý večer mezi šestou a sedmou. Vzhledem k tomu, že jí to inkriminovaný večer nebral, se dalo předpokládat, že v té době byl už po smrti. Nebo psychicky tak na dně, že s ní prostě nechtěl mluvit a zastřelil se později? Nebo s ním byl vrah, a on proto nemohl hovor přijmout?

Po návratu do kanclu jsem zjistil, že Bedřich Bláha měl přes dvacet let zbroják. A povolení na držení čezety sedmdesát pět. Stejný typ zbraně ležel vedle jeho těla. Výsledky balistiky ještě nebyly k dispozici, takže jsem nevěděl, jestli to byla zbraň, kterou byl zastřelen.

„Já už to dneska balím. Kdyby mě někdo sháněl, hlavně ať mi nevolá,“ vyrušil mě Pavel. Vstal od stolu.

„Dokud nedáš výpověď, neodejdeš do důchodu nebo tě nezastřelí, sloužíš čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu,“ připomněl jsem mu. Ani jsem přitom nezvedl pohled od počítače.

„Když už je řeč o odchodu do důchodu, jdu s Frantou Hanákem na pivo. Chceš se přidat?“ zeptal se.

Podíval jsem se na něj. Tvářil se vážně. Určitě se musel hodně přemáhat.

„Velmi si vážím tvé nabídky, ale mám moc práce. Já tu službu společnosti – na rozdíl od jiných – беру vážně.“

Pavlovi začal zvonit mobil, a tak místo toho, aby mi něco peprného odpověděl, přijal hovor.

Během pár vteřin někdo vešel do kanceláře. Nově příchozím byl právě zmíněný bývalý kolega Franta Hanák.

Moje přítomnost v místnosti ho očividně překvapila. „Ty jsi tady?“ staral se místo pozdravu.

Mlčky jsem jeho otázku přešel. A se zdravením jsem se taky neobtěžoval. Byl sice starší, ale do místnosti vešel on.

Zase jsem se zahleděl na monitor. Doufal jsem, že Pavel dotelefonuje co nejdřív a oba vypadnou.

Franta si sedl proti Pavlovi. Jakmile můj parták ukončil hovor, zeptal se ho, co je nového.

Dělá si prdel? Myslel jsem, že si chtějí pokecat u piva, ne v kanclu.

Pavel byl ale naštěstí chápavější a vstal. „Nic moc. Znáš to. Pořád hlavně papírování.“ Přešel ke dveřím.

Franta se na židli jen otočil jeho směrem. „Kdo dělá na tom ubodaném z ubytovny?“ zajímal se.

Pobodání. Nůž. Krev. Vlastně hodně krve protékající mi mezi prsty.
Přestaň s tím, Winklere!

„Daniel Pursa,“ odpověděl mu Pavel a otevřel dveře.

Vycítil jsem, že se na mě Franta dívá. Podíval jsem se jeho směrem. Nepletl jsem se.

„Proč to Honza nedal svému oblíbenci, Pavle?“ Pořád mě upřeně sledoval. Bylo jasné, že tím oblíbencem myslí mě. A otázku, i přes to oslovení, bývalému kolegovi nepoložil.

„Zvedej se a pojď na to pivo,“ reagoval přesto Pavel.

Franta ze mě nespustil oči. „Nebo že bys ty už jeho oblíbenec nebyl? No, holt kriminalista páchající trestnou činností asi nemůže počítat se stejnými výsadami jako v minulosti. Taky jsem slyšel, že Daniel Pursa byl povýšen na kapitána. To bylo po tom, co jsi ty odešel. Nebo tě vyhodili? A z Hany je major. Ženská na mateřské, ale povýšila. Zato ty pořád jen kapitán. To tě asi musí žrát, co?“ pokračoval Franta.

On se k odchodu zjevně neměl, zato já jo. „Nežere. Já totiž, na rozdíl od jiných, mám i osobní život. Nežiju jen prací. Takže až já odejdu do důchodu, nebudu sem pravidelně chodit tahat informace z kolegů a starat se o věci, po kterých mi už nic není.“

Protáhl jsem se kolem Pavla na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Když jsem si včera rekapituloval, kdo mě na oddělení nemusí, neza-
hrnul jsem do svého výčtu bývalé kolegy. Frantu Hanáka jsem před
pár lety naštvál, protože jsem znovu otevřel případ vraždy, který on
uzavřel. A zjistil jsem, že na základě jeho vyšetřování byl odsouzen
nevinný chlap.

Přicházel jsem ke schodišti, odkud jsem zaslechl hovor Pursy a Zu-
zany. Pracovní teda nebyl. Na ty dva jsem taky neměl náladu. Takže
jsem se zase otočil a vrátil se do kanclu. Ale namísto toho, abych
vešel za Hanákem a Pavlem, jsem si vzpomněl, že každý správný vy-
šetřovatel potřebuje mít co nejvíc informací. I přesto, že by se mohly
zdát nedůležité. A tak jsem se zastavil přede dveřmi naší kanceláře
a zaposlouchal se.

„Tyhle řeči si odpusť. Znáš tě dost dlouho na to, abych věděl, že jsi
uražený kvůli Malému. O nic jiného nejde.“ To byl Pavel.

„Na Malého seru. Jde o to, že tady všichni vědí, že si Winkler zařídil
Fléglův únos a možná i jeho vraždu. Ale protože byl státní zástupce
srab nebo uplacený, ututlalo se to. Winkler si za to zasloužil minimálně
podmínku, když už ne jít do basy. A už by si tady neškrtil. Jak kruci
může vyšetřovat trestnou činnost jiných lidí, když je sám kriminálník,
co? To ti nevadí mít někoho takového za partáka?“

O vyšetřování trestné činnosti kriminálnímek asi mluvil s Pursou,
protože zhruba stejná slova použil i on.

„Nikdo kruci nic netulal. Soudili ho a nic mu nedokázali, takže
pokud jde o mě, je nevinný. Vzhledem k tomu, že jsi přes třicet let
sloužil, bys zrovna ty měl něco vědět o presumpci nevinny.“

„Právě proto, že jsem přes třicet let sloužil, moc dobře vím, že ne
každý, kdo od soudu odejde s osvobozujícím verdiktem, je nevinný.“

Napadlo mě, že ani každý, kdo od soudu odejde s odsuzujícím ver-
diktem, je vinný. O tom by zrovna Franta Hanák měl něco vědět.

Tohle mu ale Pavel nepřipomněl. „Popotahovali ho po soudech, prohledávali mu barák, dokonce ho zadrželi a nechali sedět v cépézetce. Jestli si skutečně zařídil Fléglův únos, tak za to podle mě zaplatil. Takže tím to pro mě končí. A na to pivo si běž sám. Nebo s sebou vezmi Luboše a Daniela. Myslím, že se budete mít o čem bavit.“

Franta nereagoval.

Pár vteřin se z místnosti nic neozývalo. Mlčení nakonec prolomil Pavel: „Ještě jedna věc, než odejdeš. Ty nemáš rodinu. Já jo. Mám kluky zhruba v Tomášově věku. A na rovinu ti říkám, že vyhrožovat někdo mým synům, bez váhání bych udělal to, co David. Už můžeš jít.“

Nestál jsem o to, aby mě Franta přistihl při poslouchání za dveřmi. Takže jsem poklusem zamířil k vedlejší kanceláři. Vešel jsem dovnitř právě ve chvíli, kdy se otevíraly dveře té naší.

V místnosti, do které jsem právě vešel, seděla Zuzana. Požádal jsem ji, aby prověřila Kateřinu Bláhovou. Zda se náhodou nevrátila do země nebo nemá v Austrálii finanční potíže. Ještě pár minut jsem se zdržel a pak se vrátil k sobě.

Pavel stál u okna a díval se ven. Já jsem si sedl za stůl.

Chtěl jsem mu poděkovat za Frantu. Nebo spíš za to, že mě zná a věří mi. Že není pokrytec, který by jen odsuzoval druhé. Vzpomněl jsem si na svého syna. Jednou mi řekl, že pokud zrovna nejednám s podezřelým, moc komunikativní nejsem. Měl pravdu.

„Co máš s Honzou?“ vyrušil mě Pavel z přemýšlení. Pořád se díval z okna.

Čekal bych dotaz na Flégla. Havelku. Adlerovou. Ne tohle. „Cože?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Nemohlo mi uniknout – a vlastně nejen mně – že od doby, co ses vrátil, s Honzou nevycházíš tak jako dřív. O co jde?“ upřesnil svůj dotaz.

„Nechápu, jak jsi na to přišel. Vycházím s Honzou normálně,“ lhal jsem. Pavel se otočil. Pár vteřin mi upřeně hleděl do očí. Pak si vzal bundu a bez pozdravu odešel.

Zůstal jsem jen zírat na zavřené dveře. Nechtěl jsem mu lhát, jenomže jsem mu ani nechtěl vykládat o svých iracionálních pocitech nepodložených důkazy. Hlavně když se týkaly našeho nadřízeného.

Nakonec jsem se vrátil k práci. Znovu jsem si prošel, co jsem k případu měl. Přitom jsem myslel na to, že se potřebuju z těch sraček nějak dostat. Frantovi jsem lhal. Sice jsem nežil jen prací, ale byla pro mě důležitá. A hlavně pro mě bylo důležité, abych v ní byl dobrý.

Nebudil jsem se každé ráno s pocitem naplnění z toho, že jsem zplodil dvě děti.

Osmnáctiletý syn studoval poměrně úspěšně gympl, nefetoval, nekradl. Měl jsem výhrady k jeho hraní online her, k tomu, že nebyl zrovna pořádkumilovný a že cpal své fotky na sociální síť. I když jsem musel uznat, že v menší míře než jeho vrstevníci. Jinak jsem si ale neměl na co stěžovat. Dvouletá dcera uměla chodit a začínala mluvit. Někdy – hlavně když jsem se potřeboval vyspat – až moc. Jenomže tohle všechno byly jejich zásluhy, ne moje. Já jsem se potřeboval realizovat v práci. Ale poslední dobou jsem měl pocit, že toho zvládám víc zvorat než vyřešit. Potřeboval jsem se zase vrátit do starých kolejí a fungovat stoprocentně. Jenomže ne na případu sebevraždy.

Zavolal jsem na balistiku. Aby mi prověřili výrobní číslo zbraně, která se našla u těla Bedřicha Bláhy. Přistihl jsem se, že si během čekání představuju, že mi technik na druhé straně nahlásí jiné výrobní číslo než to, které měl Bláha registrované na své jméno. Že zbraň, kterou vlastnil, najdeme někde schovanou v trezoru u něj doma. Já se konečně dám dohromady a dopadnu vraha, který se snažil, aby vražda vypadala jako sebevražda.

Nahlášené výrobní číslo mě vrátilo zpátky do reality. Shodovalo se. Na zemi před krbem ležela zbraň, kterou měl v legálním držení Bedřich Bláha.

I přes všechny důkazy se mé původní přesvědčení o sebevraždě vytrácelo. Bohužel však ne na základě důkazů. Jednalo se jen o iracionální pocit. Vyvolaný rukou v krbu? Nebo včelami? Přesvědčením Vladimíry Ševčíkové, že se její bratr nezabil? Nebo prostě jen tím, že jsem chtěl vyřešit vraždu, a ne uzavřít sebevraždu? Franta Hanák měl pravdu ještě v něčem. Že mi Honza nedal to pobodání na ubytovně, mě štvalo. Protože to vypadalo, že mi nevěří. Vlastně mi od mého návratu nedal žádný důležitý případ, takže mi nezbývalo nic jiného než se nezdravě fixovat na Bláhu.

Každý normální vyšetřovatel by si počkal na výsledky toxikologie a na výsledky z balistiky o tom, že projektil, který vytáhli ze stěny a který prošel mozkiem Bedřicha Bláhy, byl vystřelený z jeho zbraně. Pokud by nic nevybočovalo, uzavřel by to jako sebevraždu. Já jsem ale doufal v něco jiného. Že dostanu možnost dokázat lidem tady, že nejsem úplně k ničemu. Že nejsem v háji tak moc, že nedokážu pracovat. Ale tohle všechno jen svědčilo o tom, že vážně v háji jsem.

12. října

V práci prováděl většinu úkonů mechanicky. Snažil se je vždycky dokončit co nejdřív a získaný čas pak věnoval snaze zjistit, kdo byl muž v černém volvu.

„Dneska jsi nějak mimo. Problémy doma?“ hádal jeho kolega Rost'a během pauzy na oběd.

Stručně mu to odsouhlasil. Vlastně ani nelhal. Problémy doma to byly. Jen nebyly u něj doma, ale v domě Bedřicha Bláhy.

Rost'a už to nekomentoval a při pojídání řízku s bramborovou kaší raději hrál hry na mobilu. „Manžel Bláhové spáchal sebevraždu,“ pronesl po chvíli s pohledem stále upřeným do telefonu.

„Cože?“ zeptal se.

„No jo. Byla tady jeho sestra. Ptala se, jestli k nám taky chodil. O sebevraždě sice přímo nemluvila, ale prý mu zjistili raka, tak je to jasné, ne?“ ujišťoval se Rost'a.

„Asi jo.“

„Řeší to kriminálka, ale podle mě to pořád můžou uzavřít jako sebevraždu. Že to neudělali rovnou, za to asi může ta jeho sestra. Chápeš, ne? Ženská se prostě nedokáže smířit s tím, že by si brácha vpálil kulku do hlavy,“ seznámil ho se svým názorem.

Sevřel se mu žaludek. „To říkala jeho sestra? O té kriminálce?“ Snažil se znít klidně.

„Ne. Píšu to tady.“ Rost'a to ještě ani nedopověděl a už mu podával mobil.

Začel se. Informace byly skoupé. Víc prostoru než samotný text zabírala fotografie domu Bedřicha Bláhy pořízená včera večer. Usoudil

to podle policejních vozidel parkujících před domem. V článku bylo popsáno zhruba to, co řekl Rost'a. Autor byl věcný a stručný. Žádné osobní domněnky ani úvahy. Jen holá fakta. Tohle ho ale nezajímalo. Zato poslední odstavec si přečetl několikrát. Nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Novináři, který byl na místě činu, byl totiž muž v černém volvu zjevně taky povědomý. Zapátral – nebo to prostě už věděl – a odkryl jeho identitu.

Poslední věty tak byly věnovány vyšetřovateli kriminální policie, kapitánu Davidu Winklerovi. Jakmile si přečetl to jméno, došlo mu to. Najednou si přesně vybavil, proč mu byl muž z volva povědomý. Před pár lety ho totiž obvinili z vraždy a organizátorství dalších dvou. Informace o jeho obvinění, soudním procesu a konečném zproštění viny zaplňovaly tenkrát titulky všech novin.

Po čtvrtém přečtení vrátil mobil Rost'ovi.

Od okamžiku, kdy zjistil, že sebevraždu Bedřicha Bláhy vyšetřuje kriminálka, byl vyděšený. Ten pocit ale teď vystřídalo vzrušení. Kapitán David Winkler. Možný vrah, kterému soud nedokázal prokázat vinu, a tak se zase vrátil k policii.

Po obědě udělal nezbytné věci a pak na internetu hledal články o kapitánu Davidu Winklerovi. Zrovna se díval do upřeného pohledu hnědozelených očí na fotografii pořízené po jednom ze soudních líčení, když ho vyrušil Rost'a s tím, že už jim přece padla.